

Missä

JA JÄÄPRINSESSA

HEIKKA HEIKKA

TAMMI

AIEMMIN ILMESTYNEET:
MIISAN KAKSOISAXEL
MIISA VOITTA A KULTAA

Henna Helmi

Miisaa

JA JÄÄPRINSESSA

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Kiitokset Kansan sivistysrahaston Tammen rahastolle sekä
Taiteen edistämiskeskuksen Pohjanmaan taidetoimikunnalle,
jotka ovat tukeneet tämän kirjan kirjoittamista.

Kannen ja ulkoasun suunnittelu: Laura Lyytinen
Copyright © Henna Helmi Heinonen, 2016
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-8713-2

*Helenalle, Anjalle, Maikille ja Askolle,
Miisalle sekä muille
Seinäjoen Taitoluistelijaille*

1

BEST FRIENDS FOREVER

1.

Kaikki näytti oudolta, kun Miisa kurkisti silmäluomiensa raosta. Sumealta, ihan niin kuin ilma värjäisi lämpimänä.

Antonin poski oli ihan lähellä. Pojan nenä työntyi melkein Miisan omaan. Hän erotti ripset, tummat ja pitkät, ihan jokaisen erillään muista. Olivatko ne ennenkin olleet noin pitkät?

Pojan huulet olivat pehmeämmät kuin Miisa oli luullut. Hänen omia huuliaan kihelmöi. Alkoi huoltaa, olivatko ne jotenkin kuivat, niin kuin iho kyy-närpäissä ja nenän alla näin sydäntalvisin, irtoaisiko niistä Antonin omille pieniä ihohippusia...

Voi, miksei Miisa ollut lisännyt huulirasvaa juuri äsken? Koko marraskuun, koko joulukuun hän oli sitä tehnyt vähän väliä, salassa sipaissut huuliin kimalletta ja vadelmantuoksuista kiiltoa, mutta juuri nyt hän oli unohtanut sen tehdä.

Juuri nyt, kun he olivat taas kerran Miisan huoneessa, taas kerran istuskelivat vieretysten Miisan

sängyllä katsomassa tabletilta yhdentekevää nettipätkää. Juuri nyt Miisa oli rentoutunut liikaa, unohtanut missä oli ja missä meni – ja juuri nyt sen piti tapahtua.

Suudelma. Ihka ensimmäinen.

Äkkiä Anton oli vain niin lähellä. Tarttui Miisaa leuasta, käänsi hänen kasvonsa itseään päin ja sitten Miisaan ryöpsähti ennenkokematon huuma. Varpaat muuttuivat pumpuliksi, pää täyttyi kesäkukilla, sormia poltteli.

Ja kohta se olisi ohi!

Miisa sulki silmänsä, imi vielä itseensä sitä hetkeä, jota oli odottanut niin kauan. Nauru pyrki kurkkuun niin kuin limsan ilmakuplat. Suussa maistui Antonin huulirasva.

Sitten poika äkkiä veti päänsä Miisan pään luota. Antonin katse kiersi häntä.

– Mä..., Miisa aloitti, mutta sanat takertuivat suuhun.

Hän vilkaisi Antonia. Pojan posket punoittivat.

– Mitä..., Miisa yritti taas eikä siitäkään lauseesta tullut alkua saati loppua.

Sydän Miisan rinnassa hakkasi. Se laski niitä päiviä ja viikkoja, jotka olivat nyt jääneet taakse. Niitä oli miljoona. Mutta edessä olisi vielä useampia päiviä yhdessä, suukotellen.

Miisa tarttui Antonin kämmenestä, joka oli karhea ja nihkeä. Sitten hän sulki silmänsä ja työnsi sokkona huulensa kohti Antonin omia.

Samassa ovelta kantautui koputus.

– Anton, tuutko pelaamaan ninjaa?

Salamana Anton irrotti otteensa ja ampaisi sängyn toiselle laidalle, niin että Miisa tunsu oikein puhurin kasvoillaan.

Matiaksen tummat silmät kurkistivat ovensuusta sisään kysyvästi.

– Keskeytinkö mä jotain? Matias kysyi.

– Joo, tiuskaisi Miisa.

– Et, sanoi Anton.

Matiaksen suupielet kääntyivät rasittavaan, kaikki-tietävään virneeseen. Sen ilmeen Miisa oli nähnyt kaksosveljensä kasvoilla jo 13 vuoden ajan – ja yhtä pitkään hän oli syvästi sitä inhonnut.

– Siis mun puolesta sä voit painua..., Miisa aloitti, mutta äkkiä Anton nousi seisomaan. Matias peittyi Antonin leveän selän taakse.

– Mä tuun, Anton sanoi. – Meillä olikin jo vähän tylsää.

Miisan suu lokahti apposen auki. Tylsää?

Kun pojat olivat menneet, Miisa viskasi pehmo-nallensa ovea päin. Se lysähti huoneen nurkkaan ja katseli Miisaa loukkaantuneena niin pitkään, että hänen oli haettava se takaisin päiväpeiton kulmalle. Ovella hän kuuli pelikonsolin säkättävän naapuri-huoneessa, poikien puolikkaat sanat säestivät sitä.

– Suuttukohan se, hän kuuli Matiaksen aprikoivan.

– Ei varmasti, Anton sanoi jotenkin hellästi. – Miisa on tosi jees.

Miisan suu karkasi hymyyn. Hän noukki vuosien karhentaman nallen käteensä ja rutisti sen rintaansa vasten.

– Saat anteeksi, hän supisi naapurihuoneeseen, ja oli melko varma, että Anton kuuli sen ainakin sydämellään.

2.

Illalla Miisan puhelin vihdoin vihelsi tutun merkkiäänensä. Hän oli läheteltyt viime päivinä useita viestejä parhaalle ystävälleen, mutta Kata ei ollut päässyt vastaamaan.

Nyt Kata kirjoitti:

vihdoin kotona, ihana koti <3 <3 <3

Miisa kirjoitti:

miten matka meni?

Kata kirjoitti:

iha jees

oli tosi halpaa ja ranta tosi kaunista

Miisaa poltteli jo kertoa omasta joululomastaan, mutta hän malttoi kuitenkin mielensä ja kysyi, oliko Kata tuonut Thaimaasta mukanaan paljon vaatteita.

Kata kirjoitti:

:)

no en... paljo... vaan yhen matkalaukullisen...

Miisa kirjoitti:

:D :D :D :D

Kata kirjoitti:

ja sit iskä toi toisen :) :) :)

Miisaa hymyilytti. Kata vaikutti voivan hyvin, ja sen hän todella ansaitsi. Hänen vanhempansa olivat syksyllä riidelleet paljon, Kata oli ollut masentunut ja muuttanut hetkeksi asumaankin mummonsa luo, ennen kuin vanhemmat olivat päättäneet sittenkin jatkaa yhdessä.

Vaikeina aikoina Miisa oli yrittänyt auttaa Kataa, mutta ei hän osannut kuin olla ja kuunnella. Kun Kata oli vetäytynyt kuoreensa, Miisa oli vain onnettomana seurannut vierestä. Ei hän voinut ymmärtää, millaista oli, jos kotona riideltiin. Hänen äitinsä ja isänsä olivat inhottavan onnellisia. Joskus äyskittiin ja karjaistiin, mutta kukaan ei haukkunut toista tai heitelletty lautasia seiiniin, ja lopulta aina pyydettiin anteeksi.

Mutta nyt kaikki vaikutti olevan paremmin. Miettisen perheen yhteinen joulu Thaimaassa oli parantanut haavat – tai siltä ainakin vaikutti. Kata jutteli kuin vanhoina hyvinä aikoina ostamista vaatteista, Krabin turkoosinkirkkaista vesistä, sukeltelusta sekä väliin jääneistä luisteluharjoituksista.

Miisa vastaili Katan kuulumisiin levottomana. Hän ei millään rohjennut vain laukaista omaa asiaansa, vaikka mieleen ei mitään muuta mahtunutkaan.

Suudelma! Ihan oikea suudelma!

Muisto aiemmin tapahtuneesta sai Miisan kädet

värisemään. Huulia poltteli siitä, mihin Antonin huulet olivat osuneet, aivan kuin niissä olisi ollut paha ihottuma. Hänestä tuntui jotenkin aivan erilaiselta – suuremmalta. Aikuisemmalta.

Niin, niin se oli. Suudelma, ei pelkkä suudelma vaan sen aiheuttama värinä, päähän kihonnut huuma, silmät sumentava tunne. Vielä aamulla hän ei ollut tiennyt niistä yhtään mitään. Hän oli luullut suikon olevan pelkkä askel eteenpäin, yksi saavutus muiden joukossa, mutta ei se sitä ollut. Se oli värinää, lämpöä, kuin kaikki suosikkibiisit yhdellä kertaa.

Ei se ollut pelkkä saavutus. Se oli kokonainen uusi tulevaisuus, josta hän ymmärsi nyt paljon enemmän.

Kännykkä vihelsi taas. Miisa hätkähti hereille ajatuksistaan.

Kata kirjoitti:

haloo???

ootko siel

Miisa kirjoitti:

joo... sorry

Kata kirjoitti:

nii et miten sun joululoma meni???

mitä sait lahjaks

Miisa kirjoitti:

iha hyvin... sain koruja ja leffalippuja ja sellasta

Kata kirjoitti:

:) :) ihanaa

Miisa kirjoitti:

joo :)

Miisa puraisi huultaan. Katan ikoni, kultahiuksinen tyttö, katseli häntä kysyvästi. Ehkä se aavisti, että hänellä oli jotain kerrottavaa.

Miisa aloitti viestin kirjoittamisen. arvaa mitä tapahtu, hän kirjoitti ensin, mutta se tuntui typerältä. Ei hän halunnut Katan arvailevan. Kata veikkaisi Miisan oppineen jonkun uuden elementin jäällä tai saaneen uudet luistimet. Se latistaisi Miisan uutisen kokonaan. mulla on yks juttu kerrottavana, hän koetti sitten, mutta se kuulosti naurettavalta hehkutukselta. Kata ei ollut koskaan suudellut ketään, sen Miisa tiesi hyvin, eikä hän halunnut kuulostaa omahyväiseltä. Hänhän oli vain... onnellinen.

Voi, miten hän edes voisi panna tunteensa sanoiksi?
Samassa kännykkä vihelsi jälleen.

Kata kirjoitti:

arvaa muuten mitä

Miisa kirjoitti:

no

Kata kirjoitti:

arvaa kenet näin siel lentokentäl

Miisa kirjoitti:

no

Kata kirjoitti:

ei ku arvaa

Miisa kirjoitti:

äh

no vaik jonku julkkiksen

robinin

Kata kirjoitti:

eiiiiihhhhhh!!!

Miisa kirjoitti:

xD xD xD

Kata kirjoitti:

eiku even

Miisa kirjoitti:

kenet even

Kata kirjoitti:

even! kai sä nyt even muistat

Äkkiä Miisa putosi pilvistään alas Suomen tantteerelle niin, että takamus tömähti. Hän huomasi irvistävänsä kännykälle.

Tottahan Miisa muisti Even, vaikka ei oikeastaan olisi erityisemmin halunnut. Eve oli hänen ja Katan entinen seurakaveri, heidän luisteluryhmänsä jäsen, jonka kanssa Miisa oli joskus ollut hieman eri mieltä asioista.

Tai oikeastaan he olivat riidelleet niin pitkään kuin Miisa muisti. Evellä oli inhottava tapa katsoa muita nenänvarttaan pitkin, siristellä suuria silmiään ja nauraa helakasti niin, että kaikki muut tytöt tunsivat itsensä mitättömiksi ja hölmöiksi.

Kyllä – Miisa muisti Even todella hyvin. Eve oli ollut samassa luisteluryhmässä, samassa luokassa, samassa ka-veripiirissä monta vuotta, kunnes toissa kesänä oli äkki-
arvaamatta ilmoittanut muuttavansa Yhdysvaltoihin.

Miisa kirjoitti:

olikse jollain lomalla vai
en oo onneks nähny sitä

Kata kirjoitti:

et saa sanoo noin ilkeesti...

Miisa kirjoitti:

no sori

Kata kirjoitti:

:)

niin mut siis ne on muuttanu takas suomeen!

Miisan suu kuivahti äkkiä. Huulet eivät enää ki-
helmäineet, nyt ne tuntuivat kylmiltä ja tunteetto-
milta kuin jää.

Miisa kirjoitti:

no huh huh

Kata kirjoitti:

se on kai tulos harkkoihin huomenna

Miisa kirjoitti:

no niin tietty

Äkkiä Miisan ei enää tehnyt yhtään mieli kertoa uutisiaan Katalle. Hänen ei tehnyt mieli edes ajatella koko asiaa. Oikeastaan hän toivoi, ettei koko päivää olisi ollutkaan.

Miisaa ärsytti niin paljon, että häntä alkoi harmittaa. Miksi hän näin Evestä hermostui?

Mitä jos puolitoista vuotta olikin tehnyt tehtävänsä – mitä jos Eve oli muuttunut? Jos Eve ei enää naljailisikaan ikävästi Miisan rasvoittuvista hiuksista, käytettyinä hankituista luistimista ja piste-ennätyksestä, joka ei koskaan yltänyt Even omaan asti?

Miisa laski kännykän edestään ja tuijotti kattoa polviensa yläpuolella. Hän ainakin oli kasvanut. Häntä oli suudeltu. Hänellä oli velvollisuus käyttäytyä Eveä kohtaan ystävällisesti, vaikka Eve olisikin sama vanha pottupää.

Miisa kirjoitti:

oikeestaan ihan kiva et eve on tullu takas

Kata kirjoitti:

niinpä!!!

sehän voi opettaa meille vaik mitä

ku sillä on kuulemma ollu joku erityisvalmentaja ja siel san diegossa ja on saanu yksityistunteja ja kaikkee

Miisa yritti torjua raivostumisen tummia pilviä kasaantumasta ylleen. Totta kai Evellä oli ollut yksityistunteja ja erityisvalmentaja. Sehän sopi täydellisesti kuvaan.

– Vieläkö sinä valvot!

Miisa hätkähti äidin ääntä niin, ettei hoksannut edes piilottaa puhelinta. Sen ruutu langetti paljasta-

van, sinertävän valon koko pimeään makuuhuoneeseen.

– Anna mun olla, Miisa kiljaisi ja pomppasi sängystä pystyyn. Peitto lensi jaloilta, kun hän syöksähti ovelle ja läimäytti sen kiinni äidin tuimien silmien edestä.

– Nukkumaanmeno aika! äiti ilmoitti oven takaa.

– Joo joo, Miisa puuskahti. – Mä en ole enää mikään lapsi.

– Olet sinä, äiti mäkätti. – Kolmetoistavuotias.

– Melkein neljätoista!

– Joskus kesällä sitten. Nyt se puhelin pois ja nukkumaan!

– Joo joo!

Sanojaan vahvistaakseen Miisa väänsi ovensa lukkoon.

– Huomenna on koulupäivä, äiti vielä huusi oven läpi. – Et sitten yhtään valita väsymystä aamulla!

Miisa ei vastannut. Hän kyllä tiesi, mitä teki. Vaikka totta puhuen kello oli ehkä vähän enemmän kuin hän oli ajatellut.

Puhelin vihelsi.

Kata kirjoitti:

pitää mennä nuqq

hirvee väsy... jetlag

Miisa kirjoitti:

ok

kai mäkin meen

Kata kirjoitti:

nähää aamulla

hyvii unii rakas

Miisa kirjoitti:

sama xoxoxoxoxo

Sitten Kata oli poissa. Miisa venytteli vielä, luki hetken kirjaa, selasi kaverien nettiin laittamia kuvia siltä illalta. Anton oli lähettänyt kuvan illan futis-matsin lopputuloksesta, 3–0 – voitto pojan suosikki-joukkueelle. Miisa tykkäsi kuvasta, Anton puolestaan tykkäsi hänen lataamastaan kuvasta.

Värinä tuli takaisin, aivan kuin he olisivat suudelleet taas.

Samassa Miisa tajusi, ettei ollut saanut kerrotuksi uutisiaan Katalle. Se tuntui jossain sielun sopukassa hirveän oudolta.

ENSIRAKKAUDEN HUUMAA JA HANKALUUKSIA JÄÄHALLILLA

 arjan kolmannessa osassa Miisan elämä on vihdoin mallillaan – mutta ei kauan. Kun Miisa palaa joululomalta jäähallille, siellä odottaa ikävä yllätys: ryhmän vanha jäsen Eve on palannut ulkomailta. Kun Eve alkaa taas kukkoilla ja kiusata Miisaa, joutuu Miisa taistelemaan paikastaan niin jäällä kuin kaveriporukassa.

Henna Helmi käsittelee suosituissa Miisa-kirjoissaan tyttöjen elämään liittyviä paineita ja pyrkii teoksilla tukemaan tyttöjen itsetunnon kehittymistä. Ei tarvitse olla samanlainen kuin muut, vaan jokaisella on oma juttunsa!

**”Urheilevien tyttöjen maailma välittyy
pukuhuoneiden tuoksua myöten lukijalle.”**

ANNE PUUMALA, Ilkka 11.3.2015,
Miisa voittaa kultaa -kirjan arvioissa

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789513 187132	
	NR4.2 ISBN 978-951-31-8713-2	

Kansi: Laura Lyytinen